

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

חג הפסח
תשפ"ג

גליון
ו' - ז'

גליון מודבח
לכבוד יום טוב פסח

שיעורי חינוך

יום חמישי פרשת חיי שרה בקרית ברסלב ליבערטי יע"א

שתלך אל בעלה ותאמר לו: "אתה בריא!"
"אתה הולך להיות בריא!" ותחזר על זה כמה פעמים אפילו שהוא מרדם כי הוא שומע כל מלה שמדברים אליו, אחר כך היא התקשרה וספרה שהיא אמרה לו כך, ומיד הוא התחיל להזיז את ידיו, אמרתי לה: תחזרו על זה עוד פעם ועוד פעם, כי הוא שומע כל מלה!"

היום בבקר הוא כבר התעורר, וכבר יכלו לדבר אתו, הוא עדין לא יכל לענות כי ההנשמה היתה לו בפה, וחמיו בקש ממני שאדבר אליו על רקמקול, ואמרתי לו: "אתה בריא, אתה הולך להיות בריא, אתה תקף יוצא מבית החולים", וברוך השם מקדם שמעתי את הבשורה הטובה, שהורידו לו כבר את ההנשמה, ומצבו הולך ומשתפר.

אתה תוכל!

כשגן אדם שומע את המלים: "אתה בריא", "אתה הולך להיות בריא", "אתה יכול", "אתה תוכל", "תנסה עוד פעם אתה תוכל", זה גותן לו את התקנה להתגבר ולהלחם בכל הפוחות ולא לפל.

לא קראתי לאף אחד לתלמוד תורה ולבית החנוך כדי לשבר את הילדים, ושיגידו לי 'הילד הזה לא יכול', 'הילד הזה לא בסדר', 'הילד הזה לא יודע כלום, העבודה שלנו היא לבנות את הילדים, להכניס בהם בטחון, "אתה יכול" "לא נורא שעכשו אתה לא יכול, עוד מעט אתה תוכל".

אני יכול וכלם יוכלו

המלמדים והמחנכות צריכים גם להיות חזקים עם עצמם, "אני יכול וכלם יוכלו", ולא להשפיל את עצמם ש: "אני פלום, אני לא מצלח בעבודה שלי", כי אז אי אפשר להצליח.

ויצא קמח, יש לו כוח לסובב ידית עשר שנה, אבל כשנודע לאדם שהוא סתם סובב עם היד ולא הועיל שום דבר, מזה לבד הוא יכול למות.

אני מכין את ילדי ישראל

ולכן מאוד נחוץ למלמד מחנך או מחנכת לדעת מה הם פועלים עם הילדים. באים לתלמוד תורה או אל בית החנוך, יום אחר יום, עובר עוד יום, עובר עוד שבוע, עוד חדש, עוד שנה, ומה אני מועיל?! אבל אם הם יודעים שאני לומד עם ילדי ישראל, אני מכין את ילדי ישראל לחיות עם דרך התורה, לחיות בדרך השם, זה מביא שמחה ומצב רוח טוב לעבודת הקדש, ומקבלים מזה כוח לתת מלים טובות ומחמאות, ולבנות את הילדים.

"אתה הולך להיות בריא!"

אני ממנהר לנסע לקרית יואל לבקר בתלמוד תורה ובבית החנוך, אדבר רק כמה מלים שמאוד נחוץ לדעת אותם. אכרף מהקרנה היה לו אפנדיציט, אנשי ההצלה פנו אותו לבית החולים, נתחו אותו וברוך השם הנתוח הצליח, עד שהרופא הבחין שהנשימה לא חוזרת כראוי, הראות שלו היו מלאות עם מים וחברו אותו למכשיר הנשמה, וכך הוא שכב בבית חולים כשהוא רדום, והיה זקוק לרחמי שמים.

ברוך השם שיש לנו את רבנו, רבנו אינו מניח לאדם לאבד את העשתונות, רבנו מכניס בנו אמונה חזקה מאוד שנבקש מהשם יתברך עם דמעות מתוקות, ולא עם דמעות מלוחות, בכך והתחננו אל השם, בתקנה שהוא ישלח לו בנדאי רפואה שלמה.

אתמול בערב התקשרה אלי אשתו ושאלה מה היא יכולה לעשות, אמרתי לה

לאחר שגמרנו כבר את השעור שראש הישיבה שליט"א מסר בארץ ישראל, נתחיל בשעור חדש שראש הישיבה מסר ביום חמישי פרשת חיי שרה בקרית ברסלב ליבערטי יע"א.

מה העבודה שלי

ברוכים הבאים בשם ה', למחנכים ולמלמדים החשובים ולכל העוסקים במלאכת הקדש של 'חנוך ילדים' לחנך את ילדי ישראל.

הדבר הנחוץ ביותר למלמד כדי להצליח הוא לדעת: 'מה אני עושה' מהי העבודה שלי, כשיודעים את החשיבות של לחנך ילדי ישראל, את החשיבות של למד עם הילדים את התורה הקדושה, להחזיר בילדים את האמונה הקדושה בהשם יתברך, ללמד את אותיות האל"ף ב"ת הקדושות, התפלה הקדושה, וכן הלאה, אזי העבודה קלה ביותר.

סתם סובב עם היד

קראתי פעם ספור שקרה ברוסיה, המשטרה אסרה אנשים בפלא, והסוהרים ציוו על האנשים לעבד עבורם בפלא, שישוכבו כל היום ידית של רחים, זאת עבודה מאוד קשה שבחוץ מכניסים חטים ברחים ועל ידי סובבי הידית שלהם זה נטחן ונהיה קמח. וכך הם עבדו עשר שנים מבקר עד ערב, עבודת פרך קשה מאד, לסובב את הברזל. אחרי עשר שנים נודע לאנשים האלו שזה היה שקר, בחוץ אין חטים, לא יוצא קמח, לחנם הם סובבו את הידית עשר שנים! הם כל כך התאכזבו ונשברו עד שנחלו ומתו.

מה רואים מפה? כשגן אדם יודע שהוא מועיל משהו 'אני שנה משהו', נכנס חטה

מערכת 'שיעורי חינוך'

מברכת את כל הקוראים החשובים ואת כל כלל ישראל

א ביערין פרייליכן פסח

בשיעור שמסר ראש הישיבה שליט"א ביום ראשון פרשת נארא שנת תשפ"ג, למחנכים של מוסדות היכל הקדוש בארץ ישראל, פתח ראש הישיבה בהקדמה יפה על התהליך שהוביל לפתיחת מוסדות היכל הקדוש, לכבוד חג הפסח נביא בפניכם בעזרת השם את השיחה היפה.

ראש הישיבה פתח: אני מודה להקדוש ברוך הוא שאנו מתאספים כאן כל המחנכים של מוסדותינו הקדושים 'מוסדות היכל הקדוש' בארץ ישראל.

מי היה יכול לתאר לעצמו לפני כמה שנים שיבוא יום ויהיו 'מוסדות היכל הקדוש'? כל הענין של 'מוסדות היכל הקדוש' היה נראה כחלום.

פתיחת מוסדות היכל הקדוש באמריקה

אספר לכם איך נפתחו המוסדות באמריקה. שבווע לפני פסח תש"ע, נכנסנו אל מוהרא"ש ושאלנו האם לפתח תלמוד תורה, מוהרא"ש בטל את זה ואמר: "קדם נראה שיהיה שלום בין כל התלמידים".

לא ידענו מה לעשות, כי זה בטוח שאי אפשר לפתח תלמוד תורה על שם מוהרא"ש בלי רשות. מצד אחד הורה לנו מוהרא"ש שלא לפתח עדיו תלמוד תורה, אבל מצד שני אנחנו יודעים מה שרבנו אמר: (ת"י מוהר"ו, סימן תו) שאם באים לשאל את הצדיק האם לעשות דבר המצריך מסירות נפש, הוא לא יכול להורות שיעשו את המסירות נפש, אלא צריך לומר שלא לעשות את זה. יוצא מכך שמוהרא"ש מרחק לענות "לא", שלא למסר את הנפש, אבל באמת אנחנו כן צריכים לפתח.

כך גם היה פעם אצל רבנו, רבי אהרן הרב דברסלב בא לשאל את רבנו היות ואנשי קהלתו רוצים שהוא ישאר אתם בבית הכנסת שלהם על ראש השנה ושלא יבוא לאומן, מה הוא צריך לעשות? ורבנו ענה לו שלא יבוא לראש השנה לאומן. אחר כך באנו רבנו ואמר למה לא בא רבי אהרן, ושאלו את רבנו: "הרי רבנו אמר לו לא לבוא!?" אמר רבנו: (ת"י מוהר"ו, סימן תו) "אני צריך להגיד את מה שהוא רוצה

1 'מלמד' מחנכת עם לב

התחיל אותו אחד לצחק ואמר למוהרא"ש: "אתם חולמים בהקיצוץ, לא יהיה פנה דבר אף פעם!"

ומוהרא"ש חיך אלינו ואמר: "ברוך השם שהחלום התקיים". ומוהרא"ש בקש אז, שנעבר עם האוטובוס על יד ביתו כדי שיוכל להראות להרבנית את המוסדות היפים שפתחנו שבהם מחנכים את ילדינו עם העצות של רבנו.

וכך עשינו, פתחנו ברוך השם את התלמוד תורה באסרו חג פסח, קנינו אוטובוס צהב גדול, בקשתי מהנהג שיסע לבורו פארק ויעבר על יד ביתו של מוהרא"ש כשהוא עומד במרפסת, הנהג נסע לשם, וכשמוהרא"ש ראה את האוטובוס הוא כל כך הנהג, הוא עמד וחיך, בראותו שה'חלום' אכן התגשם.

החלום ממשיך הלאה והלאה

ברוך השם שהחלום ממשיך הלאה והלאה... פתחנו ברוך השם תלמוד תורה ו'בית פיגא' בירושלים, תלמוד תורה בטבריה, וכשעוד משפחות יבואו לגור בטבריה אז יפתח בעזרת השם גם 'בית פיגא' בטבריה.

הכי טוב והכי יפה!

כשהתקרבותי אל מוהרא"ש ידעתי שזה סוד פרטי שלנו וזה לא עובר לילדינו, באים לקחת חזק ממוהרא"ש ואחר כך נוהרים שהילדים לא יבחינו בכלום, כדי שזה לא יבלבל אותם, כהיום ברוך השם שאנו יכולים לתת לילדינו את מה שטוב לנו, שילדינו גם יגדלו עם רבנו, יגדלו עם תמימות ופשטות, יגדלו על ספורי תפלה, ושזה יהיה החיים שלהם, וזו עבורי שמחה עצומה.

אנשים באו אלי בטענות: מה קורה אהרן, את הילדים שלך אתה מכניס לישיבה שלך? הרי הם יכולים לגדל יותר גבוה מזה! אבל אני מודה להשם יתברך שאני מעניק לילדי את הכי טוב ואת הכי יפה! מה שאני מפרגן לעצמי, אני גם מפרגן לילדים שלי.

בעזרת השם עוד יצאו דברים מאוד יפים מהמוסדות.

יעזר הקדוש ברוך הוא שתתחזקו ויהיה לכם כוח להמשיך בעבודת הקדוש, אמן.

לשמע", כשמגיעים לדברים של מסירות נפש - שם אי אפשר להגיד שיעשו מסירות נפש.

אנחנו פותחים תלמוד תורה!

נוצרו חלוקי דעות בין החברים האם מתר לפתח את התלמוד תורה, עד שעלה לאחד החברים רעיון טוב, אם 'שואלים' מה לעשות, עונה מוהרא"ש שלא לפתח, אבל אפשר 'להודיע', נכנס למוהרא"ש 'ונודיע' שאנו פותחים תלמוד תורה, ואם מוהרא"ש יענה עוד פעם שלא לפתח, אז נדע שאסור לנו לפתח.

נכנסנו ארבעה אברכים למוהרא"ש, זה היה בחל המועד פסח, ואמרנו למוהרא"ש: "באסרו חג אנו פותחים תלמוד תורה! ואנו רוצים לדעת אם אנחנו עושים טוב", מוהרא"ש חיך ומאוד חזק אותנו.

מוהרא"ש אמר: "דבר אחד אתם צריכים לדעת, אם מתחילים אי אפשר לחזר אחורה". וזה הדבר הכי קשה שלי, אם התחלנו עם המוסדות אנחנו מכרחים להחזיק את זה עם כל הכוחות זה ימשיך להצליח.

איך מבטאים את המלה 'ברסלב'...

אז גם ספר לנו מוהרא"ש, שבבחרותו כשהוא התקרב לרבנו, אף אחד עוד לא ידע מרבנו, עד כדי כך שהראש ישיבה שלו לא ידע איך מבטאים את המלה 'ברסלב', והוא צעק עליו: "תפסיק כבר ללמד בספרים של בוריסלוב!"

החלום התגשם

מוהרא"ש גם ספר לנו, שאחרי נשואיו, התלונן בפניו אחד מאנשי שלומנו שנהל את בית הכנסת של ברסלב בויליאמסבורג, שמאוד קשה לו לנהל את בית הכנסת ואין לו אפלו מנין, [ניו יורק היא יותר גדולה מכל ארץ ישראל, ובכל ניו יורק לא היתה אף מנין אחד של חסידי ברסלב]. מוהרא"ש חזק אותו שצריכים להמשיך על אף הקשי וכו'. תוך כדי שהם עומדים ומשוחחים ברחוב, עבר 'אוטובוס צהב של תלמודי תורה'!

נענה אליו מוהרא"ש: "עוד מעט יסתובבו אוטובוסים עם הכתוב: 'תלמוד תורה ברסלב',

בארץ ישראל באים הרבה ילדים ברגל לתלמוד תורה, אבל באמריקה לוקחים את הילדים רק באוטובוס, ובזה יש לאנשים 'קטנות המוחין' שאפלו כשהמוסד הוא באותו רחוב אבל בצד השני, הם גם רוצים שהאוטובוס יבוא לקחת את הילדים שלהם לתלמוד תורה... חשוב להם יותר שהאוטובוס יופיע בזמן, שיעצר על יד כל בית, שהאמא לא תצטרך ללכת אפלו פסיעה אחת, ושיהיה אחד שיצעק לילד "בקר טוב", יותר מאשר שיהיה מלמד טוב או מחנכת טובה.

אני לא נותן את השרות הזה כל כך בשלמות, אני אומר לנהגים שהם אינם צריכים להכנס לכל רחוב, אם יוצא יותר קל לא להכנס לרחוב, אז שהילדים יבואו לקצה הרחוב, מוסד לא הופך להיות טוב טוב אם האוטובוס יעצר על יד כל בית וכו', הורים שלא מוצאים מזה שאומרים להם לבוא לקצה הרחוב, הם יכולים לחפש מוסד אחר ששם עוצרים על יד כל בית.

באמריקה יש בטוי: "זה לא ההתמחות שלי", כלומר כל חנות יש לה את המעלות המיוחדות לה שאין לאחרים, וכך מושכים לקוחות, אבל לא לכל החנויות יש את אותן מעלות, אחד מיחד בזה ואחד מיחד במשהו אחר, היחודיות שלי היא: "שיש לנו מקום שלומדים בו תורה בקדושה ובטהרה" אני נותן 'מלמד' או 'מחנכת' עם לב, שנותנים מלים טובות לילדים, לא מבזים ולא מרביצים וכו' וכו'.

המשפחות שפכר היו להן ילדים במוסדות אחרים, שמחים עד מאד, כי הם יודעים טוב מאד מה הם מקבלים פאן, לא מתקשרים כל רגע להורים כדי להגיד להם שהילדים שלהם בעייתיים והם צריכים ללכת לעזרה פסיכולוגית, ורק הנשים הצעירות שעכשו התחננו, הן אף פעם לא שלחו למוסדות אחרים כועסות שאין לנו שרות כמו אחרים...

2 בזמנו היתה מחלקת גדולה על התלמוד תורה, עד כדי כך שלא יכלו להחנות את האוטובוס באמצע בעיר, ובכל ערב היה צריך להחנות אותו מחוץ לשכונה, באזור של הגויים. ואם קרה שיום אחד מהר הנהג ושכח להוציא את האוטובוס בערב מהעיר, למחרת מצאו את האוטובוס מלא כתובים עם כל המלים המגנות וחלונותיו מנפצים וכו' וכו'.

לכבוד חג הפסח אנו מגישים שיחה נפלאה שהיתה לאחר השעור בדרך הגמרא, שאלות בעניני חנוכה מהורים ומחנכים, ותשובות שנתנו על ידי ראש הישיבה שליט"א, ביום שלישי פרשת מטות מסעי תשפ"ג במחנה "אילן החיים" ליברטי יע"א.

- שאלה א' -

מה עושים עם ילד שאינו מפרגן לזולת?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

ומה עושים עם אבא שאינו מפרגן?!

צריכים ללמד ולחנך את הילדים במדה הטובה של פרגון לאחרים.

כל ילד נולד עם טבעים שונים, לאחד יש טבעים נוחים,

ולאחד טבעים קשים, ומענין מאוד שאפלו באותה משפחה, ילד אחד מותר לכלם, וילד אחר מתקוטט עם כלם, וצריך לרחם יותר על אלו שנולדו עם טבעים קשים ולעזור להם, שהם יוכלו לזכך את הטבעים והמדות הקשות שלהם.

- שאלה ב' -

מה עושים עם ילד שמרביץ תמיד, וכמה שאומרים לו הוא ממשיך להרביץ?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

צריכים להגיד לילד עוד פעם ועוד פעם: "אסור להרביץ!" "אסור להרביץ!" ואם הוא לא מפסיק, צריכים גם להרביץ לו, אבל לא להרביץ עם כעס, נותנים לו סטירה קטנה על היד, ואומרים לו: "אסור להרביץ!"

אפשר גם לסכם עם הילד שאם הוא לא ירביץ יקבל תגמול כל שהוא כמו קרטיב וכדומה.

בכלל קרטיבים זה אמצעי מצין להרגיע ילדים, בפרט בקיץ שהילדים מיזעים ורותחים, וכשהוא מקבל קרטיב הוא נרגע.

וזה גם מרגיע אנשים מבגרים, קרטיב יכול לחסוך הרבה עגמת נפש, קרטיב קטן יכול להשפיע במקום פסיכולוג, תרופה או ויטמינים, כשיושבים ביחד על המרפסת ומשוחחים תוך כדי אכילת ארטיק, הרבה דברים נרגעים, אפשר לחסוך הוצאות גדולות, כי כשבן אדם מיזע ועיף וסחוט, נהיה לו חשק בעינים, ומתחילים לגנח ולבכות: "אין לנו כלום", "אין לנו כלום", "צריכים לסייד את הבית", "צריכים לעשות מטבח חדש", אבל אם מתישבים בחוץ עם ארטיק נרגעים, ורואים שלא צריכים כבר את כל הדברים האלו...

סבא שלי הרב מקארלסבורג זי"ע בתור אברהם היה גר בירושלים, הוא היה יושב ולומד כל היום בבית הכנסת

- שאלה ג' -

כשמחלקים לילדים ממתקים כגון קרטיבים וכדו', אפשר לתת רק לילדים הטובים או צריכים לתת לכלם?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

כלם צריכים לקבל, אי אפשר לחלק לשלחן שלם וילד אחד לא לתת.

קדם אומרים שזה רק לילדים הטובים, אבל בסוף נותנים לכלם, ושואלים את הילד שלא התנהג כנדרש, "נכון שאתה הולך להיות כבר ילד טוב?" והוא עונה: "כן, אני הולך להיות כבר ילד טוב".

לא צריך לפחד שאם נותנים לכל הילדים זה לא יועיל כלום, כי זה כן מועיל, אני הייתי תמיד עושה כך, בהיותי מלמד הייתי אומר לילדים: "רק מי שיהיה ילד טוב, יוכל להגיע למפלי הניאגרה", ובסוף לקחתי את כל הכתה. והילדים האלו שלא התנהגו כנדרש, הם היום המלמדים,

הילדים האחרים אני לא יודע איפה כלם נמצאים היום... המנהל של המוסד ההוא היה מעניש את הילדים שהם לא יכולים לנסע לטיולים הגדולים, וילדים שלמדו אצלי עשר שנים אחרי כך עדין זכרו את זה, הם לא יכלו לסלח, הם כבר היו ילדים גדולים והם אמרו לי: כנראה שהמנהל לא נסע אף פעם לטיול, ולכן הוא אינו יודע מה זה טיול.

אי אפשר לבדוד ילד מפל הסביבה שלו, כלם נוסעים, כלם מקבלים, חוץ ממנו?! אפשר להעניש אותו עם דבר קטן ששיקר כל יום, כגון שיום אחד הוא לא ילך לשחות וכדומה, אבל אי אפשר לקחת מילד דבר כמו טיול וכדומה.

- שאלה ד' -

הילדים הטובים הרי יכולים לבוא בטענות, למה הילד ההוא מקבל גם, הרי לא התפלל ולא למד?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:
זה לא הענין שלו.

הקרטוב שלו. כי זו מדה מאוד רעה! מי שאל אותו? מה הוא לא התפלל ולא למד כלום?" אפשר לקחת ממנו בחזרה מסתכל על השני?

שאלה ה':

כשמתחילים ללמד הילדים ממתק, ואחד מקבל קצת יותר ואחד קצת פחות, וילד אחד בוכה שהחבר שלו קבל יותר ממנו, האם להוסיף לו?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:
לא! אל תוסיף לו, אלא תוריד לו.

מסתכל על השני? אם לשני לא היה יותר היית מרצה? מה זה קשור אליה? כן אני מתנהג בסעודות שבת, אם ילד בוכה שלשני יש יותר, אני לוקח ממנו את זה, ואני אומר לו: מה אתה

- שאלה ו' -

ראש הישיבה אמר שכשילד בוכה שלשני יש יותר, צריכים לקחת ממנו את מה שקבל, זה גם אצל ילדים קטנים או רק כשהילדים כבר בוגרים יותר?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

כן! כשהילדים עדין קטנים ביותר, אז זה הזמן ללמד אותם למדות טובות. אני מרחם מאוד על המשפחות שמרשות לילדים הקטנים לעשות מה שהם רוצים, כי רק כשהילדים קטנים מאוד, אז אפשר ללמד אותם, אז זה עקר הזמן לחנך.

'חנוך' זה באמת דבר קשה, למי יש כוח לחנך? בכל שבת אני חושב לעצמי עוד פעם, 'אני בקשי יכול להתפלל, אני עסוק כל הזמן עם הילדים, בשבת הבאה אני כבר יחנך אותם להתפלל, השבת אני ינוח קצת'... אבל זה לא נכון, כי ככל שמחנכים בגיל צעיר יותר, זה נכנס עמק יותר.

- שאלה ז' -

מתר להרשות לילדים לשחק לבד מחוץ לבית הפנסת בשעת התפלה?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

תלוי בגיל של הילד.

- שאלה ח' -

האם מתר להכריח ילד במשך כל התפלה שיתפלל?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

אי אפשר להכריח ילד במשך כל זמן התפלה להתפלל. כפמה פו, זה כבר תלוי איזה ילד, ובגיל של הילד. אבל זה בטוח שלעזר לילד להתפלל, זה יותר חשוב.

מלהתפלל בעצמו, יותר חשוב להגיד עם הילד: "נ-ק-ד-י-ש-ף ו-נ-ע-ר-י-צ-ף", מאשר להתעטף בעצמך בטלית ולבכות את הלב אל השם יתברך.

- שאלה ט' -

מה עושים בכתה עם ילד שעושה כל היום טטויות, הוא שופך קפה, קורע טישו, הופך שלחנות, וכן הלאה.

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

צריכים לדבר אתו ולבדק מה מציק לו, הוא לא סתם עושה את הדברים האלו.

- שאלה י' -

ואם הילד לא רוצה לדבר, הוא לא רוצה לענות, מה עושים?

תשובת ראש הישיבה שליט"א:

צריכים לבקש מהשם יתברך שתהיה גישה לדבר אתו. אי אפשר לומר מראש מה לעשות עם ילד בכל מצב, ואם אחד יגיד שיש לו עצות לכל ילד בכל מצב, הוא חסר דעה, כי הוא הרי עדין לא יודע את מצבו של הילד. אבל את זה חייבים לדעת, שלכל ילד יש את הדרך שלו

ואת השפה לדבר אליו, ועל כן צריכים לבקש מהשם יתברך, שנמצא את השפה אל הילד הזה. כשהייתי ילד הייתי בן יחיד בבית של בנות, ורק אחרי הבר מצוה שלי קבלתי את, אבי שליט"א היה לוקח אותי לבית הפנסת, ואני התפללתי ואבי יכל להתפלל. אני פא

אנו מביאים בפניכם את חלקו הראשון של השעור הנפלא המלא בחזקת לאמא יהודיה איך לזכות לגדל בנים טובים, יראי השם ובריאים בנפשם, ראש הישיבה שליט"א הקליט את השעור לנשים שהתאספו לכבוד מסבת 'הפרת הטוב' לנשים העוזרות למוסדות.

האמא הכי טובה

נשים חשובות ויקרות, אמהות חשובות ויקרות! כל אחת מכן רוצה בנדיבות להיות האמא הכי טובה לילדיה, שומעים קוים, מאזינים לדרשות, משתתפים במסבות, הולכים לשעורים, למה? כי עושים הכל כדי להיות האמהות הכי טובות לילדים.

להיות תמיד בשמחה

משפחות יקרות! זכינו להיות מקרבים לרבנו ז"ל, אנחנו קוראים לעצמנו 'חסידי ברוסלב' אז עלינו לקיים את מה שרבנו רצה, ורבנו ז"ל אומר (לקושי מוהר"ן חלק ב, סימן כד) "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד", היצר הרע משתטח חזק מאוד על האדם להכניסו לדכאון, על ידי זה שהוא מזכיר לו בתדירות כמה הוא לא בסדר, ורבנו אומר שזו מצווה גדולה להתגבר על זה, להתגבר על כל המחשבות הרעות האלו, ולחפש בחיים את הדברים הטובים שיש לי בן ולשמח עם זה, ורבנו ממשיך שם: "וכל החולאת הבאין על האדם פלם באין רק מקלקול השמחה וגם חכמי הרופאים אמרו שכל המחלות והחולאים רעים באים רק מחמת חסרון השמחה".

רבנו אומר שאפשר לרפא את כל המחלות על ידי 'שמחה', כל סוגי הכאבים נעלמים כשהאדם שרוי בשמחה, אדם שמח אינו נאנח, לא לוחץ לו שום דבר ולא כואב לו שום דבר, כל הפעילות מתחילות כשהאדם נופל בדכאון.

מאד הרבה משפחות מתרוצצות ומחפשות עזרה לבעל, לאשה, או לילדים, מחפשים מאמן, מטפל, רופא, שיכול לרפא ולשנות מצב רוח לעזר בפעילות אכילה ושתייה, פעילות עור, על הכל אומר רבנו ש עצה אחת: 'שמחה', אם שמחים הכל מתרפא.

כל הבית תלוי באמא

בבית יהודי חשוב מאוד שיידליקו מוויקה, כדי שיהיה שמח, והאמא במיוחד צריכה להיות שמחה, כי כל הבית תלוי באמא, אם האמא שמחה אז גם הילדים שמחים, אם האמא עצבנית אז גם הילדים עצבנים, אם האמא במצב רוח טוב אז כל הבית במצב רוח טוב, ואם האמא איננה במצב רוח טוב, זה מוריד את המצב רוח לכל בני הבית.

המתכון של הבית

בידוע לכללן כשרוצים לאפות או לבשל כל דבר, בגון חלות, עוגות, רוצים לבשל מרק טוב, בשר ודגים, צריכים מרשם, כמה קמח, שמן, ספר, מלח, ושאר דברים שצריכים להכניס, כמה זמן צריכים לאפות בחם גבוה וכמה זמן בחם נמוך, וכשיש את המרשם הנכון זה יוצא מעדן, מאפים ותבשילים טעימים ומעלים, אבל אם שכחו להכניס ספר או מלח, או כשלא הכניסו את הפמות הנכונה, או שלא הכניסו שמרים בחלות איזה טעם כבר יהיה להם...

אותו דבר הוא עם ילדים, כשבונים בית ורוצים שהילדים יגדלו שמחים ובריאים, צריכים להזהר איזה מרשם מכניסים לבית. אם מכניסים עשרים אלף פפיות מלח יצאו ילדים מלוחים! אם מכניסים ערמות של שמרים חמוצים יצאו ילדים חמוצים!

ואם מכניסים הרבה פפיות ספר יצאו ילדים מתוקים!

הכל תלוי בהורים, ובצורך באמא, כי היא עקרת הבית, היא מנהלת את הבית, מאוד קל להגיד: "בעלי אשם" "בעלי הוא כל וכך", אבל האמת היא, שהילדים צריכים אמא שמחה וחיובית!

העתיד של הדורות שלנו

משפחות יקרות של אנשי שלומנו! התאספנו למסבת 'הפרת הטוב' אבל לי חשוב יותר לדבר על 'העתיד של הדורות שלנו', אני מאוד מבקש מכן, להתחזק עם כל הפוחות להיות בשמחה, לרום את הילדים ולדבר יפה בבית.

אמא שמשפילה את הילדים, ואומרת להם כל הזמן: "משגע", "משגע", "משגע", בטוח יצא מהבית הזה משגע! כי במרשם יש 'עשרים אלף פפיות משגע', ואם במרשם יש יותר מדי מלח יצא ילד מלוח. ואם במרשם יש הרבה ספר, יצא ילד מתוק. ואם במרשם יש עשר כוסות של חיונה, קמח פפות מלים טובות, ואין סוף מחמאות, יצא ילד עם בטחון עצמי חזק!

אמא אהובה

עכשו מתכוננים לקיץ, הרחוב גועש ורועש, כלם עושים קניות לילדים, כי רוצים להיות האמא הכי אהובה, חושבים: 'אם אני אתן לילד שלי את מה שהוא רוצה ואת מה שהוא חולם, אני אהיה אמא אהובה', אבל זה לא נכון, לא כך נהיים אמא אהובה! זה שהילד רוצה, הילד בוכה, והילד בועט, זה מאוד בריא, כי הוא ילד, אבל האמא לא יכולה להפגע לילד ולתת לו כל מה שהוא מבקש ודורש.

אמא צריכה לדעת לשקל ולמידד מה לתת לילד ואת מה לא, אם עוברים על יד חנות שיש שם מכונת פופקורן וימבמבם, ובבת בלון עפה, והילדים מתחילים לסחב את האמא: "אמא, אני רוצה ימבמבם", "אמא, אני רוצה ארטיק", צריכה האמא לשמר על אזור, ולדעת מה לעשות. מתר לתת לילד מדי פעם בפעם ממתק, אומרים לילד "עבר שבוע והיית ילד מאוד טוב, התנהגת יפה, עשית סיום, אתה תמיד עוזר, אתה אוסף את המשחקים, ולכן הולכים לקנות לך פופקורן", אבל לא קונים סתם כך.

מהי אמא טובה?

איך באמת נהיים אמא טובה? מהי אמא טובה? אמא טובה היא, שמכניסה למרשם של הבית שלה: עשרים אלף כוסות מחמאות, עשרים אלף פפות מלים טובות ולהגיד לכל ילד עשרים אלף פעם: "אתה פן יכול", "אתה פן", "תוכל להתחמך", "אתה פל כך גדול", "אתה פל כך בוגר", "אתה פל כך אחראי" אני יודע שאפשר לסמוך עליה שתסדר טוב את הבית", לבנות ותבנות ועוד פעם לבנות את הילדים.

רשמיעת כל שיעורי החינוך (באיריש)
מראש הישיבה שליט"א
בהול ברוסלב
הקישו 1-2-4-2-1
- שמעו ותחי נפשכם -

>>> המשורר מעמוד ד'

לְבִית הַכְּנֶסֶת עִם תְּלֻמוֹד תּוֹרָה... וְאֲנִי כִּבֵּר לֹא מְדַבֵּר כְּשֶׁעוֹד יְלָדִים מוֹתִישִׁים סְבִיב הָרֹאשׁ יְשִׁיבָה, אֶפְלוּ רַק הַיְלָדִים שְׁלִי לּוֹקְחִים לִי אֶת הַתְּפִלָּה שְׁלִי, לְדַגְמָה: אֲנִי מֵרָאה לְיֶלֶד אֶחָד אִיפֹה אוֹחֲזִים בְּלֶכֶה דוּדִי, וְאַחַר כֵּן לִשְׁנֵי, וּבִינְתֵימֵם הָרֹאשׁוֹן כִּבֵּר מִזְמַן לֹא כְּאֵן...

מָה אַתָּה חוֹשֵׁב, שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת? אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת, דְּבַר אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ, בְּכָל שְׁבוּעַ וּשְׁבוּעַ אֲנִי מִבְקֵשׁ מֵהַשָּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂאוּכַל לְהַסְתַּדֵּר עִם הַיְלָדִים, וְזֶה עוֹזֵר.

יֶלֶד אֶחָד סֵתֵם מִדְּפַדְף בְּסִדוֹר, יֶלֶד אֶחָד מִנְהַל כָּל שְׁבוּעַ מִלְחָמָה, הוּא רוֹצֵה לְהִתְפַּלֵּל כְּמוֹ הַמְּבַגְרִים, אִם הוּא אוֹחֵז בְּקִטְעַת הַקּוֹדֵם זֶה גוֹרֵם לוֹ לְהִרְגִישׁ קִטְוֹן, הוּא רוֹצֵה לְהִרְגִישׁ גְּדוּל, הוּא נִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת כְּשֶׂאוֹחֲזִים הוֹדוּ, וְהוּא מִדְּפַדְף מִיַּד לְהוֹדוּ שְׁשֵׁם אוֹחֲזִים הַמְּבַגְרִים, וְאֲנִי אוֹמֵר לוֹ: "תִּתְחִיל מוֹדָה אֲנִי" וְהוּא עוֹנֶה: לְמָה אֲנִי צָרִיךְ לְהִתְחִיל מוֹדָה אֲנִי? לְמָה אֲנִי לֹא יוֹכֵל לְהִגִּיד הוֹדוּ?... וְאֲנִי אוֹמֵר לוֹ: "בְּשִׁבוּעַ הַבָּא תִּגִיעַ יוֹתֵר מִקִּדְמָה, עַכְשֵׁיו תִּתְחִיל מוֹדָה אֲנִי!" וְהוּא נִהְיָה מִזֶּה מִצְבָּרַח וְעוֹשֶׂה בְּרִגְזוֹ כָּל הַתְּפִלָּה, וְאֲנִי צָרִיךְ לְשַׁחַד אוֹתוֹ עִם סִפְרִיּוֹת, אוֹ נוֹתֵן לוֹ לְטִפָּה וְאוֹמֵר לוֹ: "אַתָּה יֶלֶד כָּל כֵּן יָקָר",

פֶּעַם הוּא קוֹנֶה אֶת זֶה, וּפֶעַם לֹא.

שְׁמַעְתִּי פֶּעַם מִיְהוּדֵי סְפוּר, אֲבִיו הִיָּה בְּיִלְדוּתוֹ יֶלֶד מִפְרַע מְאוֹד, מִמֶּשׁ פָּרָא אָדָם, וְהוּא מְסַפֵּר: אֲבִא שְׁלִי בְּתוֹר יֶלֶד לְמַד בְּחַב"ד, הוּא הִיָּה כָּל כֵּן שׁוֹבֵב, מִמֶּשׁ נוֹרָא, עַד שְׁכָלוּ כָּל הַקְּצִיָּו. הַרְבֵּי מְלוּבְאוּיֻטֵּשׁ זִי"ע כְּשֶׂהִיָּה פּוֹגֵשׁ יֶלֶד הוּא הִיָּה נוֹהֵג לַעֲצֹר וּלְשׁוֹחַח אֶתוֹ, וְכֵן קָרָה שְׂאֲבִי הֵלֵךְ עִם אִמּוֹ בְּרוּחֹב וּפְגִשׁוּ בְּדֶרֶךְ אֶת הַרְבֵּי, וְהַרְבֵּי שָׁאַל אֶת אָבִי: "אַתָּה אוֹהֵב אֶת הַמְּלַמֵּד שְׁלֹךְ?" וְהוּא עֹנֶה: "לֹא!", "אַתָּה אוֹהֵב לְלַמֵּד?" וְהוּא עֹנֶה: "לֹא!", אָמַר הַרְבֵּי לְאִמּוֹ: "הוּא יֶלֶד כָּל כֵּן אֲמַתִּי! הוּא אוֹמֵר רַק אֶת הָאֲמַתִּי!"

מֵאֵז הַשְּׁתַּנָּה הַיֶּלֶד מִקְצָה לְקְצָה, הוּא הִתְחִיל לְלַמֵּד וּלְהִתְפַּלֵּל, זֶה תִּפְסַס אוֹתוֹ. זֶה הִיָּתָה הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שְׁמִיָּשָׁהוּ נִתֵּן לוֹ מִלֵּה טוֹבָה, אֲפִי אֶחָד עוֹד לֹא מִצָּא בּוֹ מִשְׁהוּ טוֹב, רַק הַרְבֵּי. הַיּוֹם הוּא כִּבֵּר יְהוּדֵי מְבַגֵּר, שֶׁהִקִּים מִשְׁפָּחָה יְפָה, וְהוּא מְסַפֵּר אֶת זֶה תְּמִיד לְצִאֲצֵאִים, שְׁעַל יְדֵי מִלֵּה טוֹבָה אַחַת שְׁהַרְבֵּי נִתֵּן לוֹ, הוּא הִתְחִיל לְהִתְנַהֵג כְּשׁוֹרָה.

מכתבים בעניני חינוך

מאת ראש הישיבה שליט"א

איך מתנהגים עם ילד שלא מצית?

בַּעֲזַרַת ה' יִתְבָּרַךְ - עֵרַב שְׁבַת קֹדֶשׁ לְסִדֵּר "כִּי תָבוֹא אֶל אוֹמֵן", כ' אֱלוּל, שְׁנַת תשע"ח לְפָרֵט קֶטָן

לְכַבּוֹד מֵרַת ... תַּחֲנִי

אֲנִי מִקְנֶה שֶׁהַבְּנָתִם מֵה דְּבַרְנוּ אֶתְמוּל.

אִם יֶלְדָה לֹא מִצִּיֵּת בְּפִתָּה יֵשׁ שְׁתֵּי דְרָכִים אִיךְ לְהִתְנַהֵג עִם הַיְלָדָה; הַדֶּרֶךְ הַקְּלָה הִיא שְׂמוֹצִיאִים אֶת הַיְלָדָה מֵהַפִּתָּה, שׁוֹלְחִים אוֹתָהּ לְמִשְׁרַד, אוֹמְרִים לְהוֹרִים לְהִתְקַשֵּׁר וְכוּ'. בְּמִבְטַ שְׁטָחִי זֶה נִרְאֵית דֶּרֶךְ קְלָה, אֲכַל זֶה לֹא הַדֶּרֶךְ הַנְּכוֹנָה. הַדֶּרֶךְ הַנְּכוֹנָה הִיא לְלַכַּת בְּטוֹבוֹת, לּוֹקְחִים אֶת הַיְלָדָה לְצִד וּמִדְּבָרִים אֲלֵיָּה מְלִים יְפוֹת וְחֻמוֹת, נוֹתְנִים לָהּ לְטִיפָה אוֹתָהּ וְאוֹמְרִים לָהּ: "אֲנִי כָּל כֵּן אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ; אֶת הַתְּלַמִּידָה הַכִּי טוֹבָה שְׁלִי, לְמָה אֶת עוֹשֶׂה כֵּן וְכֵן? אֲנִי מֵאֵד מִבְּקִשְׁת מִמֶּךָ אֵל תְּפָרִיעִי וְכוּ' וְכוּ'."

מֵאֵד הַרְבֵּה פְּעָמִים יוֹכֵל לְהִיּוֹת שְׂמֵשָׁהוּ מִפְּרִיעַ לַיְלָדָה, הַרְבֵּה פְּעָמִים הַיְלָדָה עוֹבְרַת תְּקוּפָה קִשָּׁה בְּבֵית, אוֹ עִם עֲצָמָה וְכוּ', וְלִכְּן הִיא עוֹשֶׂה דְּבָרִים שְׂמִפְרִיעִים בְּפִתָּה. נִדְמָה שֶׁהַבְּנוֹת הָאֵלוּ רְעוֹת, אֲכַל הָאֲמַת הִיא שֶׁהֵן לֹא רְעוֹת, הֵן פְּשוֹט מֵאֵד שְׁבוּרִים וּמִצְפוֹת לְלְטִיפָה, לְמִלֵּה טוֹבָה וְכוּ'.

רַבְּנֵנוּ אוֹמֵר (לְקוּטִי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימּוֹן רב): "כָּל מִי שֶׁשְׁכָּלוּ קֶטָן בְּיִתּוֹ, צָרִיךְ לְחַלֵּק לוֹ כְּבוֹד בְּיִתּוֹ", זֶה שֶׁיְךָ אֶצֶל כָּל הַיְלָדִים, יְלָדִים צָרִיכִים הַרְבֵּה כְּבוֹד כִּי הַדַּעַת שְׁלֵהֶם עֲדִין קִטְנָה, בְּפָרֵט יְלָדִים שְׂבָאִים מִבְּתֵימֵם שְׂבַכְלִל לֹא נוֹתְנִים שֵׁם מְלִים טוֹבוֹת - הֵם מֵאֵד צָרִיכִים אֶת זֶה. לִכְּן, מִחֲנִיף וּמִחֲנִיכָת חֲכָמִים יְרוּמָמוּ אֶת הַיְלָדִים וְתִמִּיד יִתְּנוּ מִחֲמָאוֹת הֵן בְּרַבִּים וְהֵן בְּפָרִטִיּוֹת.

אֲכַל בְּרִיא; לְחֵם, חֶלֶב, בֶּשֶׂר וְכוּ', יֵשׁ שְׁתֵּי דְרָכִים אִיךְ לְגַרֵם לָהֶם לְאָכֵל, אוֹ דֶרֶךְ קְלָה: מִפִּים, צוּעֲקִים, מֵאִימִים וְכוּ' - שְׂאֵז הַיְלָדִים מִצִּיֵּתִים, אוֹ שֵׁישׁ דֶּרֶךְ אַחֲרַת: בְּטוֹבוֹת, בְּחֻמָּה, מְסַפְרִים לָהֶם ס פּוֹר וּבְאֲמָצַע הַסְּפוּר מִשְׁחִלִּים לָהֶם אֶת הָאֲכָל וְכוּ'.

עוֹד אֶכְתֵּב לָכֶם בְּיִתְרֵי אֲרִיכוֹת, עַכְשָׁו אֲנִי צָרִיךְ לְקַצֵּר.

אֶת כָּל הַמְּכַתְּבִים הָאֵלוּ תִּרְאוּ לְכָל הַמְּחַנְכוֹת כְּדִי שְׁכָּלוּ יְלַמְדוּ עֲצוֹת לְחִנּוּךְ הַיְלָדִים.

(קוֹנְטֵרַס עֲצוֹת אִמוּנָה פְּרִשְׁת וּזְוֹאת הַבְּרַכָּה, תשע"ט)

תעשה מפל ילד גבור, תאהב כל ילד

בַּעֲזַרַת ה' יִתְבָּרַךְ - ד' פְּרִשְׁת מִקֶּץ, כ"ח כְּסֵלוֹ, ד' דְּחַנְכָּה, שְׁנַת ה'תשפ"ב

לְכַבּוֹד יְקִירֵי אַהוּבֵי ... נִרוֹ יֵאִיר מְלַמֵּד בְּתֻלְמוֹד תּוֹרָה הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ בְּרִסְלָב, לִיבְעֵרֻטִי

אֵל תִּאֲבֹד עֲשָׂתוֹנוֹת מִשׁוּם דְּבַר. זְכוֹר אֶת שְׁנוֹת הַיְלָדוֹת שְׁלֹךְ, זְכוֹר מָה מוֹהֲרָא"ש לומד אִתְּנוּ; שְׁיְלָדִים הֵם יְלָדִים, יְלָדִים הֵם שׁוֹכְבִים, יְלָדִים לֹא רוֹצִים לְלַמֵּד, יְלָדִים רַק רוֹצִים לְשַׁחַק, וְהַעֲבוּדָה שְׁלַנּוּ הִיא לְגַרֵם לָהֶם לְלַמֵּד, הַעֲבוּדָה שְׁלַנּוּ הִיא לְגַרֵם לָהֶם לְצִיֵּת.

אֵל תִּבְהַל כְּשֶׂאֲבֵא אוֹמֵר לָךְ שֶׁהַיְלָדִים אוֹמְרִים: "הַשְּׁנָה אֲנַחְנוּ לֹא מִפְּחָדִים, כִּי הַמְּלַמֵּד לֹא קִפְדָּן, הַמְּלַמֵּד לֹא מִכָּה, הַמְּלַמֵּד לֹא עוֹשֶׂה כְּלוּם"; אֵל תִּאֲבֹד עֲשָׂתוֹנוֹת מִמָּה שֶׁהַיְלָדִים אוֹמְרִים, וּבְיַדֵּי שְׂלֵא מִמָּה שֶׁהוֹרִים אוֹמְרִים לָךְ.

<<<

כשהורים מתקשרים אליך בטענות - תקשיב למה שהם אומרים; שמע מהם מידע, תקשיב לכל מלה, ואחר כך תעשה את מה שעליך לעשות; קח את הלמודים שלמדת בישיבה, הלמודים של מוהרא"ש ותמשיך לחנך עם הרבה סבלנות ואהבה.

אני נמצא פעם בקרנה. עכשו אמצע הלילה, אני כותב לך אחרי נסיעה ארוכה; אני מקווה מחר לערף בקור אצלך בפתח, לחזק אותך.

לגבי הילד .. גרו יאיר שאתה אומר שהוא לא מתניח אליך, הוא קר, רבש וכו' וכו'; אני רוצה לשאל אותך, מה היית עושה אם הוא היה הבן שלך? מה היית עושה אם הוא אחיך? חס ושלום להגיד על ילד יהודי שהוא קר, רבש וכו' וכו', כל השמות האלו; אתה מדבר כמו הפלשתיים שאטמו את כל הבארות שהאבות הקדושים חפרו, העבודה שלנו היא לחפור אצל כל יהודי ולמצא באר מים, מים חיים; לא לאטם חס ושלום.

אם ילד הוא מפנס, סגור - סימן שעובר עליו איזה קשיי בחיים. במקרה אני יודע מה קורה אצלו בבית, הוא מגיע מבית שבור, ההורים נמצאים באיזה מקום אחר, הילדים עוברים שנים מאוד קשות; כל האחים והאחיות היו כף, עבדתי הרבה עם האחים והאחיות.

לכן אבקש ממך מאד, תלמידי יקירי אהובי, בחרתי בך להיות מהצבא שלנו - תהיה חיל טוב, גנרל מעלה ואל תתן חס ושלום לאף ילד להשאיר אטום. תחפש בור קטן אצלו בלב, חפש מים. תבוא לספר לי את הבשורה הטובה שעבדי האבות ספורו (בראשית

כו, לב): "מצאנו מים!" תחפש בו מקום, תעשה ממנו גבור, תעשה מכל ילד גבור, תאהב כל ילד, ובפרט את הילדים שעוד צריך להשקיע בהם הרבה עבודה - אותם תאהב עוד יותר.

שים הכל בצד, עזב את כל השעורים שלך, עזב הכל; עכשו קח את המלמדות לעבודת השם שלך. תהיה חזק כסלע, אל תשבר מאף אחד, אל תירא ואל תחת מאף אחד שבעולם! תלמד את הילדים שלא יגעו אחד בשני, תלמד אותם להיות קדושים.

על שעור אחד אל תותר, עצתו אמונה; שזה יהיה מורה דרךך, החזיק שלך, ספר המוסר שלך, השעורים כסדרן שלך.

אני מתפלל בשבילך תמיד.

... (קונטרס עצתו אמונה 632, פרשת ויחי תשכ"ב)

תעשה בדיקת חמץ לטלפון שלך; צריכים להכשיר את זה, שזה יהיה כשר, שלא יהיו עברות בזה.

חג כשר ושמח.

... (קונטרס עצתו אמונה 252, חג הפסח, תשפ"ב)

למה אני נמשך יותר לקרא עתונים בזמני הפנוי, מאשר ללמד תורה?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

אני עובד במלמד כל השנה, בשמגיע חול המועד יש לי קצת חפשי, ואני נמשך לנוח קצת ולקרא עתונים ומגזינים, במובן רק כשרים, אבל אני לא נמשך ללמוד, אשתי מנדנדת לי שאלך ללמד לפחות שעתים ביום, איך אני יכול לגרם שאמשך ללמוד?

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת שמני-ב, כ"ג ניסן, אסרו חג פסח, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אם מתרגלים ללמוד על פי "סדר דרך הלימוד" של רבנו ז"ל (כמובא בשיחות הרי"ן, סימן עו) - כבר לא צריכים עצות מאף אחד לקבל רגש ללמוד, כי מתחילים לקבל משיכה ללמוד, כפי שתכמינו זכרונם לברכה אומרים (בראשית רבה צו, א): על הפסוק (בראשית מח, טו): "וידגו לרב בקרב הארץ", יעקב אבינו ברח את יוסף שיהיה? יהיה כמו הדגים שחיים במים, כל הקיים שלהם הוא מים, עם כל זה, בשמתחיל לרדת גשם כולם שוחים כלפי מעלה הם רוצים לתפס טפת מים רעננה ממי הגשמים. כך הם היהודים, כל החיים שלהם הם רק תורה, בכל זאת הם נמשכים כל יום ללמוד עוד ועוד תורה.

אני מאד מרחם עליך, כי אם היית לוקח את "סדר דרך הלימוד" של רבנו, היה לך גם את העולם הזה וגם את העולם הבא;

<<<

אנחנו מקפידים להכשיר דיקא כשהילדים נמצאים בבית

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת אחרי א', י' ניסן, שנת ה'תשפ"ב לכבוד ... גרו יאיר

אצלנו בבית אנחנו כבר רוצים להכשיר, אנחנו כבר רוצים להתחיל לבשל לחג, בכל זאת נחכה עם ההכשרה עד שהילדים חוזרים מהלמודים. אנחנו מקפידים להכשיר דיקא כשהילדים נמצאים בבית, שהם יראו איך שופכים את המים הרווחים והמבעבעים, את

בכתות הגבוהות עדין יש זמן ללמוד גם חמשי רש"י וגמרא. אבל עם הילדים הקטנים אין כבר מידי הרבה זמן ללמד דברים אחרים, אי אפשר להזכר ביום בדיקת חמץ לדבר על פסח, הילד צריך לדעת את זה בזמן ורגיל, וצריכים כבר להשמיע להם קלטות של פסח, להתחיל לשנן אתם את ארבעת הקשיות ואת הסימנים 'קדש ורחץ' כדי שהילדים ידעו זאת היטב.

מלמד הוא הדבר הכי חשוב

מלמד הוא הדבר הכי חשוב בעולם, אם מלמדים היו יודעים את החשיבות של המלמד, הם היו משלמים כסף לתלמוד תורה כדי שירשו להם להיות מלמדים, שיוכלו לשבת כל היום עם הילדים להחזיר בהם אמונה ויראת שמים.

יעזר השם יתברך שתחשיבו את עצמכם, שתהיה לכם ברכה והצלחה.

חזוק למתנבים

מתוך שעורו של ראש הישיבה שליט"א ברח הגמרא

באחד משעורי הגמרא פנה ראש הישיבה למלמדים והזכיר שכבר יתחילו להכין לקראת חג הפסח הקדוש.

להתכונן לחג

מלמדים יקרים, חז"ל אומרים (פסחים ו ע"א): "שואלין ודורשין בהלכות הפסח קדם הפסח שלשים יום", שלשים יום קדם הפסח כבר צריכים להתחיל להתכונן לחג. אנו כבר נמצאים בתוך השלושים יום לפני פסח, וכבר צריכים להתחיל להכין את הילדים לחג.

"מה נשתנה", קדש ורחץ וכו'

נשארו כמעט ארבעה שבועות עד לחג הקדוש פסח, צריכים להתחיל כבר לשיר עם הילדים "מה נשתנה", קדש ורחץ וכו', שירים של פסח ולהכניס בהם ספור יציאת מצרים, ואל תסתכלו על זה כדבר מיותר וכבזבז זמן. כי אלו הם יסודות האמונה, וזה העקר בתלמוד תורה של כל השנה, להשריש בילדים את יציאת מצרים.

אי אפשר להסביר את זה למי שלא רוצה לטעם את זה. "טעמו וראו כי טוב (ההלים לר, ט) - קח משניות ותתחיל להגיד פרק אחר פרק, מסכתא אחר מסכתא, אתה תרגיש משהו שעוד לא הרגשת אף פעם, מתחילים להרגיש טעם בחיים, האדם מתחיל להמשיך לעוד ועוד תורה, בפרט אם לומדים הרבה משניות, יש בזה כח שזה מכניס באדם תשוקה ללמוד את כל התורה.

מה תרויח מלקרא עתונים? העתון הוא כל פלו ליצנות ושקר אחד גדול; המטרה של עתון היא רק להראות (צפניה ב, טו): "אני ואפסי עוד", אני, אני ושוב אני, וה"עוילים גוילים" עומד וקורא את זה בשעה שלא קולטים שעבר יום ועוד יום, שבווע ועוד שבווע ולא מרויחים מזה פלוס, חוץ מזה שזה מסלק את היראת שמים מהאדם.

אני מודה להשם יתברך שאבי שליט"א אף פעם לא הרשה להכניס לבית שום עתון; בשבת ראיתי את אבי שליט"א רק לומד ומבילה עם הילדים, בכלל לא ידעתי שיש עתונים עד שנסעתי ללמוד בישיבה.

בפרט שאתה מלמד כל השנה אתה הרי צריך להזהר מה אתה קורא; אוי ואבוי לילדים שהמלמד שלהם מלעט בליצנות של עתונים, הרי העתון הוא פלו שקר, לשון הרע, רכילות, ליצנות, דברים בטלים ודברים של מה בכך וכו' וכו'; פמויך הם מכניסים דברי תורה, כי כך אפשר לרמות יהודים. הם מכניסים פמויך מוסר השכל יפה ורעין מוסר וחסידות, אבל מי הם הפתבים? קלים וריקים וכו' וכו'. אם היית יודע מי הם הפתבים, היית צועק: "אוי ואבוי! הלצים האלו מנהיגים את עם ישראל!" יושבים פוחזים וריקים, הם צריכים למלא עתון של מאות דפים, אז הם עושים ליצנות מעם ישראל, פשוט ליצנות - וה"עוילים גוילים" קונה את זה; אף אחד לא יודע למה, אף אחד כבר לא חושב לבד, רק מה שהעיתונאי כותב - זה השכל הישר.

תודה ותהלה להשם יתברך שיש לך אשה חכמה שרוצה להקים אתך בית נאמן, היא רוצה שתלמד קצת, היא רוצה שהילדים יגדלו בבית שהאבא לומד. אם לומדים על פי "סדר דרף הלמוד" אפשר ללמוד בבית; לא צריכים חברותא, אלא יושבים בבית ולומדים בקול. הקירות נספגים בניגון

הגמרא המתוק, הקירות זועקים: 'כאן גר יהודי כשר', כפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (תענית יא): "ביתו של אדם וקורות ביתו של אדם מעידים בו", התקרה זועקת מה קורה כאן, כמו שכתוב (תבקיב ב, יא): "כי אבן מקיר תזעק, וכפס מעץ יענה", הילדים גדלים עם אבא שלומד, הפעל מקבל חשיבות בעיני אשתו והכל משתנה לטובה.

מי שלומד על פי "סדר דרף הלמוד" - הוא לומד כל יום; אצלו אין הבדל אם היום הוא חול המועד, או ערב חג, אם היום פורים או כל זמן אחר, הוא לומד את השעורים בסדרן שלו כל יום, אבל כשלא רוצים להכנע לרבנו, לא רוצים ללמוד על פי "סדר דרף הלמוד", אזי יש כל יום תרויח אחר; היום חול המועד, מחר חג, אחר כך צריכים לארוז את החג וכו', אחר כך יש לי ארוע, אחר כך לחבר שלי ארוע וכו' וכו' ובביתם עוברים פמה וכמה שנים בלי תורה.

תצית לרבנו, קח משניות ותתחיל מסכת ברכות, לך בסדרן פרק אחר פרק, תאמר את המלים בקול אפלו שאתה לא מבין מה אתה לומד, כך תעשה עד שתסיים מסכתא, אחר כך אל תחזר על המסכתא הזו, אלא תמשיך למסכתא הבאה עד שתסיים סדר, כשאתה מסים סדר תמשיך לאמר פרקי משניות עד שתסיים ששה סדרי משנה, אחר כך תתחיל שוב משניות וכו' וכו', כך תעשה כל מי חייך שלך.

כך תעשה גם עם גמרא; תתחיל ש"ס, קח מסכת ברכות ותתחיל לאמר את המלים של הגמרא הקדושה. היום יש גמרות מנגדות, כך שאפלו אחד שלא יודע לקרא בלי נקוד גם יכול לזכות ללמוד את הגמרא הקדושה; תאמר דף אחר דף עד שתסיים מסכתא, אחר כך תתחיל מסכת שבת, כך תמשיך בסדרן עד שתסיים ש"ס.

מה אומר לך, ברגע שתטעם את "סדר דרף הלמוד" כבר לא תצטרך אף אחד בעולם, כבר לא תצטרך את העולם הזה, ולא את העולם הבא. כפי שרבנו הוכיח משהו (שיחות הרי"ן, סימן יז): "מדוע לא תלמד? מה תפסיד בזה הלא תקבל עולם הבא על הלמוד!" , לאחר מכן רבנו אמר לו: "ואין צריך לומר, כשהתורה מראה אהבה לאחד, אז אין רוצה ללל עולם הבא, רק שרוצה את התורה בעצמה" ברגע שתזכה להרגיש

אהבה לתורה, כבר לא תצטרך לא את העולם הזה ולא העולם הבא, אתה רק תרצה עוד ועוד.

אני מצפה לשמע ממך שהתחלת ללמוד על פי "סדר דרף הלמוד" של רבנו ז"ל.

... (עצתו אמונה חלק ד' מכתב רצא)

מתוך ספר עצתו אמונה חלק א', מכתב פ:

אם כבר מדברים על קריאת ספרי גוים, דע לך שבכלל לא טוב להכניס לבית שום עתון - לא משנה חרדי או להבדיל גוי, כי עתונים עוקרים את היראת שמים מהאדם. אני מודה להשם יתברך שאבי שליט"א אף פעם לא הרשה להכניס בבית שום עתון - אפלו חרדי; בשבת ראיתי את אבי שליט"א רק לומד ומבילה עם הילדים, בכלל לא ידעתי שיש עתונים עד שנסעתי ללמוד בישיבה.

הישיבה היתה מחוץ לעיר, וכשהגיע סוף השבוע, ביום רביעי חמישי ראיתי שהבחורים מתחילים להיות דרוכים, מחכים שהרכב של מגידי השעורים כבר יגיע (החורים היו שולחים לבחורים אכל וכו' עם מגידי השעורים שנסעו לישיבה בכל יום), לא הבנתי מה קורה, על מה מחכים כך בכליון עינים? ואמרו לי שהעתון כבר יצא, ואנחנו כבר לא יכולים לחכות, אנחנו צריכים את זה... חשבת לעצמי: 'כנראה שחסר לי משהו בחיים, שאני לא יודע מה זה עתון, נסיתי להסתפל בזה, ראיתי את הליצנות שהם עושים מעם ישראל, אני מדפדף לכאן ומדפדף לשם - אין מה לקרא שם; יושבים צעירים פוחזים וצריכים למלא עתון במאות דפים, והם עושים ליצנות מעם ישראל, פשוט ליצנות, וה"עוילים גוילים" קונה את זה, אף אחד לא יודע למה, אף אחד כבר לא חושב בעצמו, רק מה שהעיתונאי כותב, זה השכל הישר...

אשרי האדם שלא מכניס לבית שום מגזין, ושומר מה הילדים שלו קוראים; הוא קונה לילדים שלו ספרי צדיקים קדושים תלמידי הפעל שם טוב זכותו גן עלינו, והוא מבילה אתם בסעודות שבת, והוא לוקח הדרך שלום בית מהתורה ומהצדיקים הקדושים].

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul234@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / אנגליה 03303502363 קנדה 438-320-9090
מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com

קול ברסלב
שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / אנגליה 03303502361 קנדה 4383008080
בלגיה 11552354370 / ארגנטינה 3235003461